

εἰς ἐντέλειαν, νὰ αὐξήσῃ τὰς ἠδύτητας τῆς

32. Ἡ Κλεῖς δι' ἡμιτονίαν, ἔχει πάντοτε τὴν Δευτέραν μείζονα, τὴν Γρίτην ἐλάσσονα, τὴν Τετάρτην, τὴν Πέμπτην, τὴν Ἑκτὴν ἐλάσσονα, τὴν Ἑβδόμην μείζονα, καὶ τὴν Ὀγδόην· ἡ Κλεῖς διὰ διέσεως, ἔχει τὴν Δευτέραν, τὴν Γρίτην, τὴν Πέμπτην, τὴν Ἑκτὴν, τὴν Ἑβδόμην καὶ τὴν Ὀγδόην μείζονας· ὅθεν εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Ἦχος, (τὸ μέλος) ἢ ὁτόιος τῆς Μελωδίας εἰς τὴν Κλεῖν δι' ἡμιτονίαν, εἶναι ἐνὸς ἡμίσεως σημεῖον χαμηλότερον, παρὰ εἰς τὴν Κλεῖν διὰ διέσεως· καὶ συντόμως αὕτη ἡ Κλεῖς, συμφωνεῖ περισσότερο, καὶ μεταχειρίζεται γενικώτερον εἰς τὰς θλιβερὰς, καὶ μελαγχολικὰς τόνους, παρὰ εἰς τὰς ζωηρὰς καὶ χαροποὺς Ἦχους εἰς τὰς ὀποίους ἢ ἄλλη Κλεῖς ἀρμόζει, ἐπεὶ εἶναι ἀπὸ ἕνα ὑψηλότερον σημεῖον.

33. Αὐτὰ τὰ ἑπτὰ φυσικὰ σημεῖα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρασημεῖα διὰ τῶν ἑπτὰ γραμμάτων Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, εἰς μίαν μόνην Ὀγδόην· εἰάν ἡ Κλεῖς εἶναι Δίσεις, ἢ Τρίτη, ἢ Ἑκτὴ, καὶ ἡ Ἑβδόμη ἔχῃσι τὸ σημεῖον (*) προσεθεμένον ἐπάνωθεν τῶν χαρακτήρων αὐτῶν τῶν σημεῖων διὰ νὰ τὰ διακρίνῃ π. χ. εἰάν Α εἶναι ἡ Κλεῖς, Α, Β, Γ*, Δ, Ε, Ζ*, Η*, ἢ εἰάν ἡ Κλεῖς εἶναι Ἡμιτόνιον, ἔχῃσι τὸ σημεῖον (β) ὡς Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Ηβ

34. Αὕτη ἡ διαίρεσις τῆς Ὀγδοῦς εἶναι ἡ φυσικωτέρα· καὶ ἐπεὶ περιέχει τρεῖς μείζονας τόνους, δύο ἐλάττους, καὶ δύο ἡμιτόνους, ὀνομάζεται διατονικὴ Κλίμαξ τῆς Μουσικῆς, κοινότερον δὲ Γάμμα, καὶ τὸ ὄνομα τῶν χαμηλότερων τῆς σημεῖων.